

## b) Definitive Decree of the College, 8 May 1993\*

## ADUMBRATIO CASUS

25

In casus delineatione hic illa tantum referuntur quae ad decisionem capiendum necessaria sunt, ne refricantur res quae iam per decem annos inter partes agitantur, immo eundo increbruerunt, sed ferendam Nostram decisionem minime tangunt.

Anno 1983 novus parochus, Rev.dus Q., capta possessione paroeciae D.N., dioecesis Y., plura, uti ferunt, in re liturgica innovavit quae nonnullos fideles fastidierunt: immo quidam inter istos acriter adversus parochum agere coeperunt, quos inter, una cum coniuge, d.na A.B.

---

\* In the archives of the Apostolic Signatura, prot. no. 18881/87 (not previously published).

Res in peius verterunt eo usque, ut parochus auxilium militum custodum libertatis invocaret; ast haud prospere, quia d.na A.B. eiusque amici publicam strepitantemque actionem adversus parochum pertinaciter prosecuti sunt atque apud Archiepiscopum dioecesanum studiose abusus liturgicos patratos denuntiabant.

Haec dum agebantur, Archiepiscopus epistulam Rev.do Q. scripsit, in qua laudavit decorem celebrationem sacramenti confirmationis, quam peregerat in ipsius paroecia ac in fine sese paratum declaravit ad operam reconciliationis promovendam inter parochum et discordes fideles.

Hac occasione nactus, parochus Exc.mum X. mense iunio 1986 rogavit ut ad conciliandos animos interveniret; sed, uti patet, magno cum detrimento, quia die 25 eiusdem mensis Episcopus litteras dedit ad inquieta illius paroeciae membra, nominatim ad d.nam A.B. eiusque coniugem et d.nam C.D., quibus iussit ne celebrationes liturgicas amplius ne perturbarent, sub comminatione poenae canonicae.

Haud cessante praefata muliere a tumultuosa ratione agendi perdurantibus actionibus

liturgicis, post mensem Archiepiscopus iteravit comminationem poenae canonicae et die 4 septembris 1986 partes convocavit, idest Rev.dum Q. eiusque vicarium paroecialem necnon coniuges B. et C.D., ad vitandam in extremis poenae irrogationem. Qui fideles e contra petierunt ut parochus revocaret ipsorum expulsionem a choro paroeciae; secus via ipsis indicaretur ad admovendum recursum adversus decisionem parochi.

Rev.mus Vicarius generalis exinde, nomine Archiepiscopi respondit decisionem parochi esse confirmandam et praefatos fideles expresse monuit ut sese abstinerent a perturbatione exercitationum chori paroeciae, ne in violationem praecepti Archiepiscopi incurrerent.

D.na B. vero haec omnia flocci fecit, ita ut die 31 octobris 1986 Archiepiscopus, attentis novis provocationibus, per epistulam ultimum dedit monitum de infligenda poena canonica.

Tandem insolenter respondentem mulierem, quae interim nullo modo a delira ratione agendi abstinerat, Exc.mus Archiepiscopus poena plexit qua illi ingressum in ecclesiam paroeciae D.N. impediabatur per

annum, idest a kalendis decembris anni 1986, sub quibus datum est decretum, usque ad diem 30 novembris anni insequentis; decretum vero etiam viam reconciliationis proponebat.

Die 10 decembris 1986, A.B. declaravit se recepisse Decretum episcopale et ipsius revocationem efflagitavit; quam petitionem Exc.mus Archiepiscopus statim reiecit.

Qua re d.na B. recursum hierarchicum instituit, die 31 decembris 1986, sat implexum, quem Exc.mus Ordinarius Y., die 4 februarii 1987 ad Nuntium Apostolicum in K. transmisit. Recurrens deinde instituit ut, pendente recursu poena suspenderetur, quod tamen a Consultore Nuntiatursae Apostolicae denegatum est.

Mense iulio 1987 denique recursus ad Congregationem de Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum pervenit quae opportunas informationes ab Archiepiscopo circa querelas d.nae B. exquisivit; interim vero, die 16 novembris 1987, Vicarius generalis dioecesis Y. cum d.na B. communicavit interdictum ab ingressu ecclesiae paroeciae prorogatum esse usque in diem 14 novembris 1988, nisi a contumacia recedat.

Cum mense aprili 1989, d.na A.B., per patronum et procuratorem recursum ad N.S.T. admovisset, Exc.mus Secretarius illos invitavit ut, ratione competentiae, ad Congregationem pro Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum, accederent. Idem Dicasterium, die 12 maii 1989, cum Exc.mo Archiepiscopo Y. recursus reiectionem communicavit, aptis expressis motivis.

Post haec, die 11 iulii 1989, patronus et procurator recurrentis ad N.S.T. provocaverunt adversus Decisionem Congregationis pro Cultu Divino et Disciplina Sacramentorum.

Constituto patrono Publicae Administrationis et Promotore Iustitiae deputato, commutatis de more scripturis inter partes, praehabitis quoque omnibus ad normam iuris praehabendis, Congressus die 30 octobris 1990 decrevit recursum non esse admitendum ad disceptationem coram Em.mis ac Exc.mis Patribus, utpote manifeste fundamento carentem.

Ast navus procurator recurrentis haud acquievit et, die 24 novembris 1990, ad Collegium Em.morum et Exc.morum Patrum adversus praefatum decretum provocavit.

Conmutatis iterum memorialibus, interveniente Promotore Iustitiae deputato, nunc Nobis decidendum est *utrum Decretum Congressus diei 30 octobris 1990 confirmandum sit, necne.*

### 328 IN IURE ET IN FACTO

Prae oculis habita casus delineatione ex qua apprime evincitur ratio iuridica Nostrae disceptationis necnon eiusdem praestitutum ac pressum obiectum;

prae habito quoque quod Constitutio Apostolica *Pastor bonus* statuit competentiam Supremi Tribunalis Signaturae Apostolicae «de recursibus, intra terminum peremptorium triginta dierum utilium interpositis, adversus actus administrativos singulares sive a Dicasteriis Curiae Romanae latos sive ab ipsis probatos, quoties contendatur num actus impugnatus legem aliquam in decernendo vel in procedendo violaverit» (art. 123, § 1);

concurrentibus Normis Specialibus N.S.T., quae licet ante

promulgationem novi Codicis approbatae, vigere pergunt (can. 1402);

attento quod Nobis, missis omnibus admoeniculis, videndum est tantum utrum Decretum Congressus diei 30 octobris 1990 N.S.T. confirmandum sit, quia recursus de quo manifeste caret fundamento;

consideratis motivis sive in iure sive in facto ob quae recursus d.nae A.B. reiectus est: scilicet

- quod ad normam can. 1371, 2° iusta poena puniri potest qui Ordinario legitime praecipienti non obtemperat vel post monitum pervicaciter persistit in inoboedientia;
- quod, conlatis can. 1358, par.1 cum can. 1336, par.1, poenae impositae ad praefinitum tempus habendae sunt expiatoriae;
- quod prohibitio ingrediendi certam ecclesiam aut interveniendi celebrationibus liturgicis poena est expiatoria illis accensenda quae in can.1336, par.1, 3° enuntiantur;

concesso quod eadem poena aptius appellaretur nomine ab ipsa lege usurpato, nempe «prohibitionis», dum nihil vetat quod aequipollenter, licet minus presse, dicatur etiam «interdictum»;

330 attento quod motivum recursus innixum in can. 1323, 3°, 4° 5° iam a competenti Congregatione disceptatum atque explosum est;

quod idem dicendum est de argumento ex can. 1324 quod insuper male componeretur cum pervicacia denegatae oboedientiae;

quod quaestio de reparatione damnorum nec proponi potest;

cum nullum novum validumque motivum allatum sit e parte recurrentis quod decretum Congressus concutere valeat vel cuius vi illud emendandum sit;

prae oculis habitis art.116 Normarum Specialium N.S.T.,

perpenso quoque voto Promotoris Iustitiae deputati,

omnibus et singulis tum in iure tum in facto rite perpensis et cribratis, proposito dubio censuerunt Patres respondendum esse, uti respondent:

**Decisionem Congressus diei 30 octobris 1990 esse confirmandum, seu: recursus non admittitur ad disceptationem coram Em.mis ac Exc.mis Patribus.**

Ita pronuntiamus et statuimus, mandantes iis ad quos spectat, ut executioni tradant hanc Nostram definitivam sententiam.

Datum Romae in sede Supremi Tribunalis Signaturae Apostolicae, die 8 maii 1993.

D. Simon Card. LOURDUSAMY  
Eduardus Card. GAGNON  
Antonius Maria Card.  
JAVIERRE ORTAS  
+ Gilbertus AGUSTONI,  
Pro-Praefectus et Ponens  
+ Vincentius FAGIOLO  
+ Aemilius EID  
+ Iulianus HERRANZ

Notificetur – Romae, 21 Iunii 1993.

+ Zenon GROCHOLEWSKI,  
Secretarius  
Vincentius CÁRCEL ORTÍ,  
Moderator Cancellariae